

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Ad principem ineruditum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

quoque eo libentius videtur alacriusque fabricatu- rus, si sciret, eum, qui habiturus eam esset, canendo Thebas muris circumdaturum, vt fecit Amphion, aut Lacedemoniorum seditionem pacaturum, vt fecit Thales. itemq; gubernaculū conficiens, si gubernatorem eo intelligeret vsurum ad regendā Themistoclis prætoria nauem propugnantem pro Græcia, Pompeiue prædones maritimos excindentes. Nonne hoc etiam de sua doctrina statuet philosophus: ea imbutum ciuilem atque principem virum in publicū vtilem futurū, ius dicendo, leges condendo, malos puniendo, bonos augendo? Equidem nauium opificem bonum aliqua cum voluptate arbitror clauum fabricaturum, si audiat eo gubernandam Argo nauim illam ab omnibus celebratā: neq; tam alacriter carpentarius aratrum currumve constructuet, vt axones in quos Solon suas sit leges inscripturus. Et quidem doctrina philosophica vbi in animum principis ac ciuilis viri inscripta hæsit, vim legis adipiscitur. atq; eo nomine in Siciliam nauigauit Plato, sperans se id consecuturum, vt Dionysius in agendo decretis philosophiæ tanquam legibus vteretur, eaq; factis repræsentaret. sed Dionysium inuenit instar libri, in quo quæ scripta sunt, rursus expungi solent, iam sordibus & maculis refertum, neq; tyrannidis tincturam dimittentē, quam temporis longinquitas penetrabilem iam & indelebilem reddiderat. Oportet autem tales, dum in cursu adhuc & motu sunt vitia, bonas amplecti disputationes.

PLVTARCHI, AD PRINCIPEM INERVDITUM.

PLATO à Cyrenæis rogatus, vt leges ipsis scriptas relinqueret, rempublicamque constitueret, recusauit: quod diceret difficulter Cyrenæis leges posse poni, rebus eorum ita lætis: ac nihil ita esse petulans, ferox, atq; imperio

reluctans, atque est homo rebus, vt videtur, secundis fruens. Ita q; difficile est imperantibus consilium de imperio dare. verentur enim doctrinam, vt pote imperaturam ipsis, admittere, ne potentia ipsorum præstantiam ea rationibus officii subiugans minuat. Quippe ignorant isti Theopompi Spartanorum regis consilium, qui cum primus Spartæ regibus ephoros adiunxisset, exprobranti vxori quod filiis regnū minus quàm accepisset ipse relicturus esset: respondit, Tanto id maius esse relicturum, quanto firmitus. nimia enim vehementia ac immoderata regni potentia, remissa: simul cum inuidia periculum declinauit. Et tamen Theopompus imperio tanquā magno fluuio ad alios deriuato, quantum iis dedit, tantum sibi ipse ademit. Doctrina autem philosophica in principe habitans, eiusque custos & tanquam consiliarius, potentia veluti nimis habiti corporis maiorem iusto vim detrahens, id relinquit quod est sanum. Sed plerique principum atque regum ob amentiam imitantur imperitos statuarios, qui putant magnos ac validos visum iri colossos, si eos admodū diuaticatis cruribus, distentosque & hiantes fingant.

A ἐργάσασθαι καὶ παρρησιώτερον, μαθὼν ὡς ὁ ταύτιω κτη- σάμενος τὴν λύραν μέλλει ὁ Θεβαίων ἀστὴν τείχεϊν ὡς ὁ Ἀμφίων, ἢ τὴν Λακεδαιμονίων εἶσιν παύειν ἐπάδων καὶ τὸν Ἰαμυθούμηνος, ὡς Θαλῆς· καὶ τέκτων ὁμοίως, πηδάλιον δημιουργῶν ἠδ' ἑὺμα, πυθόμενος ὅτι τοῦτο τὴν Θεμιστοκλέους ναυαρχίδα κυβερνήσει παρρησιώτερον τῆς Ἑλλάδος, ἢ τὴν Γορμπίου τὰ πειρατικὰ καὶ ἀναυμαχουῦτος. ἦ οὐκ οἶδ' ὡς τὸ λόγιον τὸν φιλόσοφον, ἀφ' ἑσθ' ἄλλοι ὡς ὁ τῶτον πα- ραλαβὼν πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ἡγεμονικὸς, κερδὸν ὄφελος ἔσται, διχομοδίτων, νομοτετῶν, καὶ ἄλλων τοιῶν πονηρῶν, αὐτῶν τοῦς B ὀπίκειν καὶ ἀγαθοῖς; ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ ναυπηγὸς ἀ- γεῖος ἠδ' ἰδιον ἐργάσασθαι πηδάλιον, πυθόμενος ὅτι τοῦτο τὴν Ἀργῶν κυβερνήσει πᾶσι μέλουσαν· καὶ τεκτονικὸς οὐκ ἀπο- τω κατὰ σκευάσασθαι ἀρόθρον παρρησιώτερος ἢ ἄμαξαι, ὡς πῆρ ἀ- ξονας οἷς ἐμελλε Σόλων τοῦς νόμους ἐγχαράξειν. καὶ μὲν οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, εἰ μὴ ψυχρῶς ἡγεμονικῶν καὶ πολι- τικῶν ἀνδρῶν ἐγχεσθῶσι βεβαίως καὶ κρατήσονται, νόμον δὲ ναμιν λαμβάνουσιν. ἢ καὶ Πλάτων εἰς Σικελίαν ἐπέβησεν, ἐλπίζων τὰ δόγματα νόμους καὶ ἔργα ποιήσειν ἐν τοῖς Διο- νυσίου παρρησιώτασιν· ἀλλ' ἔπειτα Διονύσιον, ὡς περὶ βιβλίον πε- C λήψησεν, ἠδ' ἡ μολυσμῶν ἀνάπλεων, καὶ τὴν βασιλίαν οὐκ ἀνέντα τῆ τυραννίδος, ἐν πολλῶ χρόνῳ δόλοσποιον ἔσταν καὶ διέκπεπλον δρομῶν ὄντας ἐπὶ δεῖ τῶν χρηστῶν ἀπλάμ- βόμεσθαι λόγων.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ,

Πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον.

D

PLATONA Κυρηνάοι παρεκέλευον νό- μοις τετρατάμηνον αὐτοῖς ἀπολιπεῖν, καὶ διακοσμήσαι τὴν πολιτείαν ὅς παρη- τήσατο, φήσας χαλεπὸν εἶναι Κυρηνάοις νομοθετεῖν οὕτως ἀτυχοῦσιν. οὐδὲν γὰρ οὕτω ταύρον καὶ βαχὺ καὶ δεισάρκτον ὡς ἀ-

νήρεφον εὐπαρίας δεικνύσης ἐπιλαμβανόμενος, διότις ἀρχοῦσι χαλεπὸν εἶναι σύμβουλον παρὲς ἀρχῆς ἡγεῖσθαι. τὸν γὰρ λόγον ὡς περὶ ἀρχὴν τὸν ἀδελφῶν Φοβοῦν, μὴ τῆς ἀξιοσύνης αὐτῶν ἀγαθὸν καλοῦσθαι ὡς καὶ ἡκεῖν δουλωσάμενος. οὐ γὰρ ἴσασιν τὰ Θεοπόμπου τῆς Σπαρτιατῶν βασιλείας, ὅς παρρησιώτατος ἐν Σπάρτῃ τοῖς βασιλεύουσιν καὶ ἀμύξας τοῦς ἐφόρους, εἶτα οἱ διζόμενος ὑπὸ τῆ γυναικὸς εἰ τοῖς παισὶν ἐλάττονα παρρησιώτατος τῆ ἀρχῆς παρὲς λαβῆ, Μείζονα μὲν εἶναι (εἶπεν) ὅσων καὶ βεβαίως οὔτερον. ὁ γὰρ σφοδρὸν ἀνείσ καὶ ἀκρατον αὐτῆς, ἀμα ὡς φθόνῳ διέφυγε τὸ κίνδυνον. καὶ τοῖ Θεοπόμπου μὲν εἰς ἑτέροις τὸ τῆς ἀρχῆς ὡς περὶ ῥόματος μεγάλῃ βῆθρον παροχρητευσάμενος, ὅσων ἄλλοις ἐδωκεν, αὐτῶ παρρησιώτατος ὅς ἐκ φιλοσοφίας ὡς ἀρ- χὸν παρέδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικηθεῖς λόγος, ὡς περὶ δι- ξίας τῆς δυνάμεως τὸ ὀπίσφαλές ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑ- γαῖνον. ἀλλὰ νοῦν ἔκ ἔχοντες οἱ πολλοὶ τῶν βασιλέων καὶ ἀρχόντων μεμυῶνται τοῦς ἀτέχνους ἀνδραποποιούς, οἱ νομί- ζοισι μεγάλους καὶ ἀδρούς φαίνας τοῦς καλοσσοῦς, αὐτῶν δὲ βε- βηκῆτας σφόδρα καὶ δευτεράμηνους καὶ κεχηνητάς πλάσσωσι.

Vide Salustii orat: ad Ciceronem in his.

X

Ammon
monita

Leges

X

X

και γαρ ουτοι βαρυτητων, και βλεμματος τραχυτητι,
 και δυσχελια εστων, και αμιξια διατης, ογκον ηγεμονιας η
 σεμνοτητα μιμεισται δοχρουν, ουδ' οποιου τινος κλασικων
 Διαφεροντες ανδριαντων, οι την εξωθεν ηρωικην και θεοωρε-
 πη μορφη εχοντες, εντος εισι γης μεσοι και λιθου και μο-
 λυδου. πλιυ οπι τινος μη ανδριαντων ταυτα τα βαρη τιω
 ορθοτητα μονιμον και ακληνη Διαφυλαττει, οι δε απαιδου-
 τοι τρατηροι και ηγεμονες, απο της εντος αγνωμοσυης
 πολλακις σαλθονται και πειτρεπονται. βασει γαρ ου κει-
 μηνη παρ' ορθας εξοσιαν εποικηδμοιωτες υπηλιω συνα-
 πανθιοσι. δει δε, ως παρ ο χαλων αυτος, αστραβης γινομιδος
 και αδρατροφος, ουτως απδθνηει τα λοιπα τη παρ' αυ-
 τον εφαρμογη και παρ' αυτου σιωφομοιαν, παρ' απλη-
 σιας τον ερρηγα παρ' αυτον κτησαμινον εν αυτω και
 κατ' αυτου πτω δεχλιω, και κατασησαμινον ο ηθος,
 ουτω σιωαρμωτην το παρ' αυτον. ουτε γαρ πιπλοντος εστιν
 ερρωι, ουτε διδασκειν αγνοιωτες, ουτε χρσμειν ακρ-
 σμοιωτος, η παρ' αυτον απακτωιως, η παρ' αυτον μη δεχμε-
 νου. αλλ οι πολλοι ακως φρονωτες οιονται παρ' αυτον εν
 ταυ αρχην αγαθον ει) τη μη δεχμεναι, και ο γε Περσων βα-
 σιλδς παρ' αυτου ηγειτο δουλους πλιυ της αυτου γωακης,
 ης μαλιστα δεαποτης ωφελεν ει). ης οτω παρ' αυτου παρ' αυ-
 χοντος; ο νομος, ο παρ' αυτου βασιλδς ερητων τε και αγανα-
 των, (ως φησι Πινδαρος) οδε εν βιβλιοις εξω γεγραμ-
 μηοις, οδε παρ' αυτου, αλλ εμψυχος αν εαυτου λογος,
 αει σιωοικων και παρ' αυτου φυλατων, και μηδεποτε τιω ψυ-
 χιω εν ερημον ηγεμονιας. ο μη γδ Περσων βασιλδς ενα
 τινος κατευνασων ειχε παρ' αυτου το τεταγμενον, ως τε εωθεν ει-
 σινη λεγειν παρ' αυτον, Αναςα ω βασιλευ, και φρονω-
 ζε παρ' αυτου αν σε φρονωζειν ο Μεσομασδης ητε-
 λησε. τα δε πεπαυδου μηου και σιωφρονωτος παρ' αυτου
 εντος εστιν ο παρ' αυτου φηλομιδος αει και παρ' αυτου
 Πολεμω γαρ ελεγε τον ερωτα ει) ταυ παρ' αυτου ειας εις
 νεων επιμελδαν αληθετερον δι αυτις ειποι τοις παρ' αυτου
 παρ' αυτου παρ' αυτου αν παρ' αυτου επιμελδαν και σιωτη-
 ειας, οπως αν θεος διδωσιν αν παρ' αυτου και αγαθων
 τα μη νεμφοσι, τα δε φυλατωσιν. Ορας τον υψου τον δι
 απειρον αιθερα και γλω περειζ εχονθ υγρας εν αγκα-
 λαις; ο μη και λησιν παρ' αυτου παρ' αυτου παρ' αυτου, γη
 δε αναδιδωσιν. αυξεται δε τα μη ομβροις, τα δε ανεμοις,
 τα δε αεροις επιταλπομινα και σελιωη. χρσμει δε η-
 λιος απδμια, και πασι τουτο δη το παρ' αυτου φιλεον
 εγχερανωσιν. αλλα τινος ποσυτων και τηλικυτων α θεοι
 χαριζονται δωρων και αγαθων οδε εστιν απολαυσις ου-
 δε παρ' αυτου ορθη δικη νομου και δικης και παρ' αυτου. δικη
 μη οτω νομου τελος εστιν νομος δε, αρχοντος ερρον' αρ-
 χων δε, εικων θεου του παρ' αυτου χρσμοιωτος. ου Φειδιου
 δεομιδος πλατηντος, οδε Πολυκλειτου και Μυρωνος,
 αλλ αυτος αυτον εις ομοιοτητα παρ' αυτου δερετης και λησας, και
 δημιουργων αγαλαματων το ηδισον οφθλυω και θεοωρε-
 πεατον. οδ δε ηλιον εν ουρανω παρ' αυτου ειδωλον εαυ-
 του και σελιωη ο θεος ενιδρυσε, τοιουτον εν πολεσι μι-
 μημα και φεγος αρχων, οστε θεουδης διδικιας ανεχη-
 σι. του τεσι θεου λογον εχων Διανοια, ε ακητηρον, οδε κεραυτων, οδε τελαμνα, ως ενιοι πλατηοισιν εαυτοις και παρ' αυτου
 φοιοι, τα ανεφικτω ποιουωτες επιφθονον ο ανσητον. νεμεσα γαρ ο θεος τοις παρ' αυτου μιμοις βρογταις και κεραυτοις
 και ακη-

A Sic enim & ipsi vocis grauitate, & vultus toruitate,
 morumq; importunitate, & auerfatione conuictus
 videntur maiestatem imperii pra se ferre: nihil om-
 nino differentes a colofficis istis statuis, quae foris he-
 roica aut diuina ornatæ forma, intus terra, lapidibus,
 & plumbo sunt repleti. Hoc interest, quod statua-
 rum istarum moles rectitudinem seruat perpetuam
 absque inclinatione. ineruditi autem principes ab
 interna sua inscitia saepenumero labefactantur at-
 que subuertuntur. basi enim non fixæ ad lineam &
 angulos rectos potestatem superstruentes excelsam,
 vna vergunt. Enimvero sicut necesse est primo om-
 nium ipsam regulam rectam & firmam esse, atq; ita
 deinde ea quibus applicatur, ipsa quoque sui similia
 facere atque ad rectitudinem perducere: ita oportet
 principem prius in se ipso imperium motesque recte
 constituere atq; dirigere, postea ei subditos accom-
 modare. nam neque cadentis est erigere, neq; com-
 ponere incompositi, neque ordinare inordinati, ne-
 que imperare nulli imperio subditi. Sed plerique in-
 epta decepti sententia, primum hoc putant esse in
 imperio bonum, nulli subesse imperio. atque adeo
 rex Persarum omnes pro seruis habuit, excepta sua
 vxore: cuius maxime debuit esse dominus. Quis er-
 go imperabit principi? Lex, omnium rex mortalium
 atque immortalium, vt ait Pindarus. non ea foris
 scripta in libris, aut lignis in sculpta: sed viua in ipsius
 corde ratio, semper vna habitans atque excubans, &
 animum nunquam sinens esse principatus vacuum.
 Sane Persarum rex vnum de cubiculariis ad hoc ha-
 bebat constitutum, vt mane ad regem ingrediens
 diceret: Surge o rex, & curam rerum gere, quas te
 curare Oromasdes voluit. eruditus & cordatus prin-
 ceptus intus habet qui hoc identidem occinat & ad-
 moneat. Etenim Polemo deorum administrum esse
 dicebat Amorem, ad adolescentium procurationem
 destinatum. Verius autem hoc dixeris, principes dei
 esse administratos ad tutandam hominum salutem: vt
 quæ dii bona hominibus largiuntur, ea partim dis-
 tribuant, partim conferuent.
*Vides sublime fufum immoderatum at herem,
 Qui tenero terram circumuectu amplectitur?*
 Is quidem principia demittit seminum conuenien-
 tium, terra autem ea vegetat: augentur alia imbribus,
 alia ventis, alia calore siderum lunæque fouente. om-
 nia autem ea Sol ornat, & illum quem ferunt amo-
 ris illicem indit. & tamen istis tot tantisque donis
 quæ ii largiuntur, absque lege, iustitia, & principe
 frui non est permiffum. Etenim iustitia legis est finis.
 lex principis opus: princeps dei imago omnia dige-
 rentis. neque is opus habet Phœdia qui fingat, aut Po-
 lycleto, vel Myrone: sed virtutis opera seipsum deo
 quàm similitimum facit, iucundissimumque spectat
 opus, & diis charissimum. Quale vero elegantissi-
 mum in cælo simulacrum sui deus Solem atque Lu-
 nam infixit: tale in ciuitatibus eius exemplum est at-
 que lumen princeps,
Iura Dei similis qui dat mortalibus aqua.
 scilicet recta præditus ratione, idque habens diui-
 num, non sceptrum, non fulmen, non tridentem.
 quomodo nonnulli se pingi ac fingi iubentes, stul-
 titiam suam inuidiæ exposuerunt, dum affectant ea
 quæ consequi nequeunt. Succenset enim deus toni-
 trua & fulmina radiorumq; proiectus imitantibus.

ἀπογράφονται, πρὸς δὲ κέλυσον τῶν πραγμάτων περι-
 ἔχοντες ἑαυτοῖς. ταῦτα δὲ ὁ δὲ ἐμποῖς τὴν ἀφ᾽ ἑσπέρης ἢ λό-
 γος ἐκ φιλοσοφίας ἀφ᾽ ἀγρονομίας· ἵνα μὴ πάρα μὲν δὲ τῶ
 Ἀλέξανδρου, ὅς ἐστι Κορίνθιος Διογῆνους θεασάμενος, καὶ δι-
 ἀφ᾽ οὐδὲν ἀγαπήσας καὶ θαυμάσας δὲ φρόνημα καὶ δὲ μέγε-
 θος τῶ ἀνδρός, εἶπεν, Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμῶν, Διογῆνης αὖ-
 ἦμῶν· ὀλίγου δέων εἶπεν τὴν πρὸς αὐτὸν ὑποχρῆσθαι καὶ λαμ-
 περότητα καὶ δυνάμει, ὡς κἀλλισιν ἄρετῆς καὶ ἀρετῆς βα-
 ρυνόμενος, καὶ ἡλιότυπων τὴν τελευτῶνα καὶ τὴν πῆραν, ὅτι
 τύποις ἡ αἰκίητος καὶ ἀνάλωτος Διογῆνης, οὐχ, ὡς ἐκεί-
 νος, ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ ἄρμασι. ἔξω δὲ φιλοσο-
 φούντα καὶ τῆ ἀφ᾽ ἑσπέρης γίνεσθαι Διογῆνους, καὶ τῆ τύχῃ μέ-
 γαν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀφ᾽ ἑσπέρης γίνεσθαι Διογῆνους μάλλον,
ὅτι ἡ Ἀλέξανδρος, ὡς πρὸς τὴν μέγαν ἀλλοτρίαν πολὺ πλεό-
 μα καὶ σάλον ἔχουσαν, ἔρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου με-
 γάλτου δεόμενος. ἐν δὲ γὰρ τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τοῖς ἀπειροῖς
καὶ ἰδιώταις, τὰ ἀδυνάτω μὲν ἄλλοι δὲ ἀδύνητος εἰς δὲ ἀ-
 ναμνηστικὴν τελευτῶν, ὡς πρὸς οὐκ ἔστι φάσις ἡ ἀπὸ τῶν
ψυχῶν ἀφ᾽ ἑσπέρης, συνεξαιεσθῆναι τῆς ἐπιθυμίας μὴ
δυναμῶν. ἢ ὅτι ἡ ἐξορία πρὸς ἀλλοτρίαν τὴν κακίαν, αἰσῶν
τοῖς πάσι πρὸς ἑσπέρης καὶ δὲ τῶ Διονυσίου ἀληθῆς ἔστιν ἔ-
στιν γὰρ ἀπολαύειν μέγαν τῆς ἀρχῆς ὅταν ἀφ᾽ ἑσπέρης ἀβού-
λεται ποιῆ. μέγαν οὖν ὁ κίνδυνος βουλεύσασθαι ἀ μὴ δεῖ, τὴν
ἀβούλεται ποιῆν δυνάμενον, Αὐτὴν ἔπειτα γε μῦθος
ἔειπε, τετέλεστο δὲ ἔργον. ὅξω ἡ κακία ἀφ᾽ ἑσπέρης ἐξορίας δρό-
μον ἔχουσα, πρὸς πάθος ἔξωται, ποιούσα τὴν ὄργην, φόνον
τὴν ἔρωτα, μοιχείαν, πλεονεξίαν, δήμευσιν. Αὐτὴν ἔπειτα
ἀμα μῦθος ἔειπε καὶ ἀπολαύειν ὁ πρὸς ἀφ᾽ ἑσπέρης ἀφ᾽ ἑσπέρης,
καὶ τετέλεστο δὲ ἔργον. ἀλλ᾽ ὡς πρὸς οἱ φροῖνοι λέγουσι τὴν
ἀφ᾽ ἑσπέρης τῆς βροτῆς ὑπέσταν μὲν ἐκπίπτειν, ὡς αἶμα βού-
ματος, πρὸς ἑσπέρης φαίνεται, τὴν μὲν ψόφον ἐκδεχόμενης
τῆς ἀφ᾽ ἑσπέρης, τῆν δὲ φῶτι τῆς ὄψεως ἀπυρτώσης· οὕτως ἐπὶ
ἀφ᾽ ἑσπέρης φησὶνοσιν αἱ καλῶς τῆς κατηρέας καὶ πρὸς ἀφ᾽ ἑσπέρης
πίπτουσιν αἱ κατὰ τῆν τῶ ἀποδείξεων. Ἐκεῖ γὰρ ἡ δὲ θυ-
μὸς οὐκ ἔτ᾽ ἀπ᾽ ἑσπέρης, Οἰκῶδες ὡς ἀκίερον ἀκίερος σά-
λον, ἀ μὴ βαρὸς ἔχων λογισμὸς ἐπιθλίβη καὶ πῆρῃ τὴν
ἐξορία, μιμουμένου τὴν ἡλιον τῶ ἀφ᾽ ἑσπέρης, ὅς ὅταν ὑψώ-
μα λάβῃ μέγαν, ἀφ᾽ ἑσπέρης ἐπὶ τοῖς βορείοις, ἐλάττωσιν κινεῖ-
ται, τῶ ἀφ᾽ ἑσπέρης τὴν δρόμον εἰς ἀσφῶδες κατὰ τῆν ἀφ᾽ ἑσπέρης.
οὐ-
δέ γὰρ λαθεῖν οἶον τε τῆς κακίας ἐπὶ τῆς ἐξορίας, ἀλλὰ τὸς
μὲν ἐπιθλίβηται, ἀ μὴ ψυχῆ ἡνὶ γῆραι καὶ πρὸς ἀφ᾽ ἑσπέρης
σιν, ἡλιθίος ἰσχυρὸς σάλος, ἀφ᾽ ἑσπέρης τὴν πάθος αὐτῶν, τῆς δὲ
ἀπαιδύτοις καὶ ἀμαρτίαις ἢ τύχῃ μικρὸν ἐκχυρίσασθαι
πλούτους ἡ δὲ ἀφ᾽ ἑσπέρης ἢ ἀφ᾽ ἑσπέρης μετεώρου ἀφ᾽ ἑσπέρης, ἀ-
φ᾽ ἑσπέρης ἐπιθλίβηται πῆρῃ τῆς. μέλλον δὲ, ὡς πρὸς τῶν κενῶν ἀγ-
ραίων οὐκ αὖ ἀφ᾽ ἑσπέρης δὲ ἀκέραιον καὶ πεπονητὸς, ἀλλ᾽ ὅταν
ἐγ᾽ ἑσπέρης, φαίνεται δὲ ἔσθ᾽ οὕτως αἱ ἀφ᾽ ἑσπέρης ψυχῆ τῆς ἐξορίας
μὴ τελευτῶσαι, ῥέουσιν ἔξω τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ὄργης, τῆς
ἀφ᾽ ἑσπέρης, τῆς ἀπειροκαλίας. καὶ τί δεῖ ταῦτα λέγειν;
ὅπου καὶ τῶ ἀφ᾽ ἑσπέρης τῶν ἐλλειμμάτων πρὸς τῶ ἀφ᾽ ἑσπέρης
νεῖς καὶ ἀφ᾽ ἑσπέρης συκοφαντεῖται. Κίμωνος ἡ δὲ οἶνος ἀφ᾽ ἑσπέρης
ἀφ᾽ ἑσπέρης οὐ πῆρῃ. Ἀφ᾽ ἑσπέρης δὲ τῶ ἀφ᾽ ἑσπέρης πολυτελέστερον, ἢ ἡ ἀφ᾽ ἑσπέρης.

καὶ πρὸς τὴν ἀφ᾽ ἑσπέρης
 καὶ πρὸς τὴν ἀφ᾽ ἑσπέρης
 καὶ πρὸς τὴν ἀφ᾽ ἑσπέρης

A describunt, ad rem pulcerrimam studium suum ad-
 iungentes. Cæterum hanc animi affectionem nihil
 aliud efficit quam doctrina philosophica: ne idem
 nobis vsu veniat, quod Alexandro. qui cum esset
 Diogenem Corinthi contemplatus, miratus am-
 plexusque hominis ingenium magnanimitatem-
 que, dixit, Nisi Alexander essem, Diogenes esse vel-
 lem. tantum non oneratus felicitate, splendore ac
 potentia sua tanquam impedimentis virtutis atque
 ocij, æmulansque pallium & peram: quibus invi-
 ctum se præstabat Diogenes, vt armis Alexander,
 & equis ac farissis. Atqui licebat ei philosophanti &
 B animo fieri Diogenem, & fortuna manere Alexan-
 drum, eoq; magis fieri poterat Diogenes, quia erat
 Alexander, cui ad magnam fortunam multisque
 ventis & fluctibus agitatum opus erat validum fir-
 mamentum atq; gubernator. Apud humiles enim
 & plebeios imbecillitati admixta stultitia peccandi
 occasione destituitur: & stultitia tanquam somnijs
 vitiosis animus exagitur, cum non habeat tantum
 virium vt cupiditatibus obsequatur. At potentia v-
 bi prauitas accessit, dementia motibus animi addi-
 tur. & verum est illud Dionysij, qui tum maxime
 se frui imperio aiebat, cum celeriter faceret quæ
 C vellet. Valde autem magnum periculum est, ne cui
 licet facere quod vult, is velit quod non debet.

Nam simul ac dictum verbum est, factum ilicet exstat.
 Prauitas à potentia celerem nacta cursum, omnes
 animi motus in facta expellit. de ira cædem, de a-
 more adulterium, de auaritia publicationem alie-
 norum bonorum facit.

Nam simul ac dictum est. ---
 perijt qui offenderat: simul ac suspicio incidit, inter-
 ficitur qui delatus fuit. Ac sicut Physici dicunt ful-
 gur tonitru postorius erumpere, vt sanguis vulnus
 sequitur, prius tamen videri, auditu sonum exspe-
 ctante, visu lumini occurrente: sic in imperijs sup-
 plicia accusationibus antevortunt, & damnatio cri-
 minis demonstrationem

Impellit: ira namq; statim, resistere
Vt curvus fluctibus uncus anchora haud valet:
 nisi grauitate præpedita ratio compescat reprimas-
 que potentiam. vt scilicet Solem imitetur princeps,
 qui ad summam euectus altitudinem in partibus se-
 ptentrionalibus, lentissime mouetur, tarditate cur-
 sum tutum reddens. Nam ne latere quidem vitia
 potentum possunt. Sed sicut morbo comitiali labo-
 rantes si in frigore versentur, vertigine corripiuntur
 & agitatione morbum eorum arguente: ita For-
 tuna vbi ineruditos ac ineptos homines aliquantu-
 lum opibus, gloria aut principatu extulit, statim eor-
 um ruinam demonstrat. Atq; adeo sicut inter va-
 cua vasa non facile discernere possis, quod eorum
 integrum, quod sit vitiosum: vbi aliquid infuderis,
 statim apparet, quod perfluat. ita animæ rimis fathi-
 scentes infusam potentiam non continent, sed fo-
 ras diffuunt cupiditatibus, iris, arrogantibus, ineptijs.
 Et quid attinet isthæc dicere? quando etiam mini-
 ma vitia illustrium ac celebrium virorum calumni-
 is impetuntur. Cimoni vinum vitio dabatur: Scipioni
 somnus: Lucullus male audiebat quod cæ-

F naret sumtuosius.